

kettinget – i hvert fald fra visse partier – åbenbart mener der er. Fint nok med det.

Jeg vil gerne starte med at takke først og fremmest medforslagsstillerne, Dansk Folkeparti. Det er jo ikke hver dag, vi fremsætter forslag sammen, men jeg er da glad for, at vi har kunnet være sammen om det. Det har undret mig meget, at Dansk Folkeparti kun er med på det ene og ikke på det andet, men efter en kort snak med formanden forstår jeg, at det måske var mere eller mindre tilfældigt – eller også var det, fordi man ikke skulle demonstrere alt for stor forbrødring.

I betragtning af hvor få gange det sker, mener jeg ikke, at der sker noget ved det, og da det her jo helt øjensynligt ikke får nogen nem gang på jorden og derfor skal genfremsættes, kan det jo være, at vi kan få flere partier, både Dansk Folkeparti og måske også SF og Enhedslisten, med næste gang det kommer. I hvert fald må jeg forstå på ordføreren fra SF, som også talte på Enhedslistens vegne, at man egentlig gerne vil være med til at gennemføre det her. Det vil jeg takke for, og så synes jeg også, det vil være rimeligt, at vi næste gang kører videre med det i fællesskab.

Så har der været talt meget om tiden. Altså, der er jo to tidsrammer. Den ene er, at der skal gå mange folketingsvalg, og den anden er, som fru Lene Hansen sagde, 3 måneder, fordi det skal træde i kraft i juli 2008. Det er så en helt anden yderlighed. Det handler ikke om, om det bliver 2008 eller 2009; medmindre statsministeren griber til ganske dramatisk at udskrive hyp-pige valg, vil det jo stadig være inden for den her periode. Derfor håber jeg ikke, at det er det, der er til diskussion. Vi kan bare genfremsætte det og fortsætte diskussionen.

Jeg synes derimod, at det ville være utrolig ærgerligt, hvis der skulle gå flere folketingsvalg. Socialdemokratiet sagde nærmest, at der kunne gå adskillige folketingsvalg, og det synes jeg måske er for lang tid trods alt. Men det, som jeg slet ikke kan forstå, er, hvad det er, man er så bange for. Jeg kan simpelt hen ikke fatte, hvad angsten for det her forslag består i. Jo, for nogle ganske konkrete steder og nogle ganske bestemte medlemmer kan jeg godt forstå det, men jeg kan ikke forstå, at et parti generelt er så bange for det her. Derfor håber jeg meget, at Socialdemokratiet, som specielt bad om konsekvensanalyser, og Venstre og Konservative vil prøve på at stille alle de spørgsmål, som man gerne vil have belyst, sådan at vi kan få gang i udvalgsarbejdet

og måske også på et tidspunkt nå frem til, hvad den her reform egentlig betyder.

Vi, der arbejder med det, har selvfølgelig undersøgt, hvad det er, den betyder, og vi ved, at den betyder noget helt konkret, og det er jo derfor, vi fremsætter forslagene. Det er ikke ligegyldige forslag, men de er ikke dramatiske – det skal jeg vende tilbage til – i forhold til valgkredsreformen. Valgkredsreformen var jo en pligt, den blev gennemført her i Folketinget. Jeg er godt klar over, at der var en hel del, der talte med deres bagland, det var vi sådan set mange der gjorde, men til syvende og sidst skulle vi også nå frem til noget, der var stor enighed bag, og derfor var det jo et kompromis på forskellige punkter, og det var dramatisk. Valgkredsreformen var dramatisk.

Vi var mange, der godt vidste, at den ville være dramatisk. I det øjeblik man har større kredse, har man større kendiseffekt for at sige det sådan meget kort og meget banalt, og det har vi også set. Det vil sige, at de store stemmesamlere, som er i enkelte storkredse, betyder frygtelig meget for deres eget parti, fordi kampen om de næste pladser bliver meget mere på marginalerne, end hvis ikke der er stemmeslugere. Det kan næsten ikke undgås, at der er stemmeslugere, når vi taler om storkredsene, og derfor er det en dramatisk reform. Det kan vi sagtens analysere, og det synes jeg vi skal, men vi vidste på forhånd, at sådan ville det gå. Man behøvede, som jeg sagde, ikke have været ret meget mere end 5 minutter i politik eller have oplevet et par valg for at vide, at det var en dramatisk reform, og det var en reform, vi alle sammen måtte lægge os ind under. Der var ikke nogen valgmulighed.

Kl. 14:09

Så kommer jeg sådan set til de her forslag. Som det er blevet understreget gang på gang, specielt af Dansk Folkeparti, er det her et tilbud. Der er ingen pligt. Socialdemokratiet kan diskutere, Venstre kan diskutere, Konservative kan diskutere stolpe op og stolpe ned i hundrede år og finde frem til, at de synes, at det er en dårlig idé. Så er det en dårlig idé, og de kan fastholde deres hidtidige system, fuldstændig som de vil.

Vi ved jo godt, at opstillingsformerne siden tidernes morgen har undergået en forandring. Oprindeligt var det kun partierne, der talte. Senere begyndte man at tale om de personlige stemmer, og folk tror i dag, at det er de personlige stemmer, der afgør det, men det er det ikke. Det er ikke de personlige stemmer, der afgør